

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ο. WADSLEY

ΕΡΩΣ ΝΙΚΗΤΗΣ

ΕΜΑΤΟΣ ένθουσιασμό, ο Ρίτσαρτ Κάμπερετ είχε καταταχθεί στην αεροπορία. Τό όνειρό του ήταν να γίνει ένας «άσος», όταν ξαφνικά μιιά μέρα ένω έκανε κάποια δοκιμαστική πτήση μ' ένα νέου τύπου αεροπλάνο, γκρεμίστηκε και τόν άνέσπυραν άνάι-

σθητό κάτω από τή συντριβίματα τής μηχανής. Όταν βγήκε από τό νοσοκομείο έννοιωσε αφάνταστη λύπη, γιατί τού έπιαν ότι δέν έπρεπε να πετάξει πιά, έπειδή τή νεύρα του είχαν κλονιστεί. Κι' όμως έννοιωσε τόν έαυτό του πολύ καλά. Σιγά-σιγά όμως άρχισε να χάνει τόν ύπνο του. Τρομερές άπνιές τόν βασάνιζαν και συχνά περνούσε τες νύχτες του χωρίς να κλείση μάτι.

Δέν έβρισε πιά τί να κάνει, όταν μιιά μέρα συνάντησε τόν Σόμερς, ένα γνώριμό του, τόν όποιο χωρίς να ξέρη γιατί, άντιπαθούσε. Από κουβέντα σε κουβέντα, ο Ρίτσαρτ τού έκανε λόγο και για τες άπνιές του.

—Θά σου συστήσω τό γιατρό Σόμερς, ό όποιος εινε ειδικός σ' αυτές τες παθήσεις και άσφαλώς θά σε θεραπείση—είπε ο Σόμερς. Ο Ρίτσαρτ έσπευσε να πάη στο γιατρό Σόμερς. Έκείνος άκουσε τό νέο και φάνηκε να κατάλαβε άμέσως τήν περίπτωση του. Τού έδωσε να πάη άμέσως κάποιο φάρμακο και κατόπιν τόν έβαλε να πλαγιάση σ' ένα ντιβάνι. Ο Ρίτσαρτ έννοιωσε ένα ειχάριστο αίσθημα νάρξης και κοιμήθηκε τέσσερες δολύκληρες ώρες. Όταν έξύπνησε, αισθανόταν τόν έαυτό του ξεκούραστο και μέ ευγνωμοσύνη ειχάριστησε τό γιατρό.

—Παλληλάκι μου, τού ειπε τότε ό Σόμερς, τό γιατρικό αυτό εινε άλήθεια φαιματουγό, αλλά κοστίζει εκατό λίρες. Ίσως πρέπει να σάς εξηγήσω ότι ή έφευροσής εινε ιδιική μου. Κοτίσασα πολύ, χρόνια δολύκληρα για να βρω αυτό τό φάρμακο. Είδατε και μόνος σας πόσο άποτελεσματικό εινε. Σας έγνώριμαι για τή θεραπεία σας.

Ο Ρίτσαρτ πλήρωσε τες εκατό λίρες, πήρε τό μικρό κουτί μέ τή σκονάκια τό όποιο τού έδωσε ό Σόμερς, τόν ειχάριστηκε πάλι κι' έφυγε.

Ο Ρίτσαρτ είχε διάθεση να διασκεδάση έκείνο τό βράδυ, τώρα πού ήταν ξεκούρατος κι' είχε ξαναβρω τό κέφι του. Πήγε λοιπόν στο θέατρο. Έκει ειδε για πρώτη φορά μιιά μεν με μιιά φίλικη του συντορία τήν Μάιρη Μόρετον, ή γοητευτική όμορφιά τής όποιας τού έκανε βαθιά έντύπωση. Παρακάλεσε λοιπόν κάποιον φίλο του να τού τη συστήση και πέρασε μιιά ευτυχισμένη βραδιά, κουβεντιάσαντας μέ τήν χαριτωμένη αυτή νέα.

Όταν οι δύο νέοι χωρίστηκαν, ό καθένας τους ζήτησε πληροφορίες για τή νέα γνωριμία του.

—Έχω άκούσει τό όνομα Κάμπερετ— ειπε ή Μάιρη—άλλά δέν θυμάμαι υπό ποιες περιστάσεις. Ποιός ειναι αυτός; ό νέος; Ειναι τόσο συμπαθητικός...

—Ειναι γυιός του στρατηγού Κάμπερετ— τήν πληροφορήσε κάποια φίλη της. Είχε καταταχθί στο αεροπορικό σώμα, αλλά τού συνέβη κάποιο άτύχημα και άναγκάστηκε να παραιτηθί για λόγους ύγείας. Έχει έναν παλιό πύργο στο Ουίλτσάιρ, αλλά δέν έχει μεγάλη περιουσία.

—Η Μάιρη Μόρετον—άπάντησε στο Ρίτσαρτ κάποιος φίλος του όταν τόν ρώτησε σχετικά μέ τή νέα—ειναι μιιά από τες πιο όμορφες νέες του Λονδίνου. Ειναι χαριτωμένη και όλοι μας έχουμε ξετρελλαθί μιιά της. Δέν έχει περιουσία και, όπως ξιαθα, οι γονείς της θέλουν να τήν παντρέψουν μέ κάποιο πλούσιο.

Μά τή τελευταία λόγια δέν άπέλειαν τό Ρίτσαρτ, ό όποιος είχε άρχισει κιόλας να γαπά τήν Μάιρη. Φρόντισε μάλιστα και βρήκε μιιά πρώτη τάξεως θέσι ως μηχανικός κάποιας εταιρείας, και τό ίδιο βράδυ πού έλαβε τό διορισμό του, φρόντισε να συναντησθί τή Μάιρη.

Έκεينو τό βράδυ, δειτήθηκαν μαζί σ' ένα κοσμικό κέντρο και, μετά τό φαγητό, βγήκαν στον κήπο και κάθησαν κάτω από τή δένδρα.

Ξαφνικά τή χέρια τους ένώθησαν, ή Μάιρη βρέθηκε στην άγκαλιά του Ρίτσαρτ και τή χείλη τους έσμίξαν στο πρώτο τους φιλή.

—Μάιρη, λατρευτή μου, θάσαι δική μου, δική μου παντοτεινά! Φιθύρισε ό Ρίτσαρτ. Κι' όταν κατόπιν τήν συνόδεψε ως τό σπίτι της, τήν καληνύχτισε και τής ειπε.

— Δέν είμαι άξιος τόσης ευτυχίας, Μάιρη. Η άγάπη μας μου φαίνεται σαν όνειρο. Καλή νύχτα λατρευτή και μοναδική άγάπη μου...

Έκεινη τή νύχτα ό Ρίτσαρτ δέν πτόρησε να κοιμηθί. Συλλογιζόταν τήν ευτυχία του και δέν έννοιωσε τήν έλλειψη του ύπνου, αλλά όταν πέρασε κι' άλλες δύο νύχτες άπνιές άρχισε ν' άνησυχί. Τό φάρμακο πού έπερνε είχε τελειώσει τήν παραμονή άκριβώς τού άραβόνομου. Αποφάσισε τότε να πάη πάλι στον Σόμερς. Άλλά εκεί, μιιά ύπνερηρία τού ειπε ότι ή άστυνομία είχε συλλάβει τόν ψευδογιατρό και τόν φυλάκισε γιατί έκανε έμποριο ναρκωτικών.

Κατάπληκτος και στενοχωρημένος, ό Ρίτσαρτ πήγε και βρήκε τόν Σόμερς.

— Δέν ξέρω τί ήταν ό Σόμερς—ειπε— αλλά τό φάρμακο πού μου έδωσε μέ όφέλησε πολύ. Θά πλήρωνα οσαδήποτε για να τό προμηθευθώ.

— Νομίζω πως μπορώ να σε βοηθήσω—άπάντησε ό Σόμερς— γιατί γνωρίζω τόν βοηθό του Σόμερς, αλλά θά σου κοστίζει άκριβά. Πενήντα λίρες...

Τήν επομένη ό Ρίτσαρτ ειχε τή σκονάκια του και ξαναβρήκε τόν χαμένο ύπνο του. Σιγά-σιγά όμως, έχασε τήν όρεξη του κι' έγινε νευρικός. Ο ίδιος δέν άνεγνώριζε τόν έαυτό του. Τού ήταν άδύνατον πιά να ησυχάση άν δέν έπερνε τό φάρμακο του. Μιιά μέρα, ρώτησε τόν Σόμερς τί ήταν εκείνα τή σκονάκια πού τό προμήθευε, Κι' ό Σόμερς τού φιθύρισε στ' αulti πως περιεχαι μορφίνη. Ο Ρίτσαρτ χλόμιασε κι' άνήσυχος έσπευσε σ' έναν νευρολόγο και μ' ειλιρχνεία τού έξήγησε τί ειχε συμβη. Άναγκάστηκε τότε να διακομή τήν έργασία του και να ύποβληθί σε θεραπεία. Δέν ειπε τίποτε στην Μάιρη, γιατί ήθελε να θεραπευθί πρώτα. Άλλά ό καιρός περνούσε κι' ή άπνιές εξακολουθούσαν. Η Μάιρη ειχε φύγει για τήν έξοχή και τού έσπευσε γράμματα γεμάτα άγάπη. Όταν έπέστρεψε έβρισε κατάπληκτος βλέποντας τόν Ρίτσαρτ. Φαινόταν γηρασμένος, άδυνατισμένος, άγνώριστος. Τότε εκείνος τής ειπε τήν φοβερή άλήθεια. Είχε γίνει μορφινομανής. Έπρεπε να διαλύσουν τήν μνηστεια τους. Άλλά ή Μάιρη τόν άγαπούσε και τόν ξεχώρισε να προσπαθήση να γιαιρευθί από τό φρικτό πάθος του. Τού ύποσχέθηκε ότι θά περιμενέ τή θεραπεία του.

Τότε κι' ό Ρίτσαρτ άποφάσισε να δεχθί μιιά θέσι πού τού έδινε στη Βαϊχόγκα ή Έταιρεία στην όποία εργαζόταν και να φνήη άμέσως.

Έκει δέν θά μπορούσε να προμηθευθί τό ποθητό δηλητήριο: θά ύπόφερε βέβαια μαρτύρια για να νικήση τό πάθος του, αλλά στο τέλος θά έβγαινε άσφαλώς νικήτής!

Τήν παραμονή τής αναχώρησής του, ό Ρίτσαρτ βρισκόταν μέ τήν Μάιρη. Γοητιστός δίπλα της, κρατούσε τή χέρια της και τή φιλούσε.

— Ρίτσαρτ— τόν ρώτησε ή νέα κυιτάζοντας τόν καπάτα— έχεις άλλα σκονάκια;

— Ναι— φιθύρισε ό νέος ντροπισμένος

— Τά πήρα για όρα άνάγκης,

— Πήγαινε να μου τή φέρης— ειπε ή Μάιρη— σε περιμένο εδώ.

Ο νέος ύπήκουσε. Τής παραδώσε τό κουτί μέ τό δηλητήριο και σαν ειδε τή δακρυσιμένα μάτια της και τό πονεμένο βλέμμα της, τήν άγκάλιασε και μέ σταθερή φωνή, ειπε:

— Στην άγάπη μας Μάιρη, στα δάκρυα πού χύνης για μένα, σου δοκιζομαι να νικήσω τό πάθος μου. Θά φύγω. Σ' ένα χρονο από σήμερα θά έλω να γίνης γυναικα μου. Θά έρθης να μέ συναντήσης έκεί, στη Βαϊχόγκα.

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1510)

